УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

Рік заснування 1897. № 9 (95)

2000

ВЕРЕСЕНЬ

НОВІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА ОТЦІВ ВАСИЛІЯН «МІСІОНЕР»:

Буженко В. ***Іван Сулима.*** *– 228 с., ілюстров.*

Пропонована повість відомого місіонера і християнського письменника о.Василя Зінька, ЧСВВ охоплює один з найскладніших, але в той же час героїчних періодів української історії – першу половину 17 ст., коли козаки були оборонцями рідних земель від різних завойовників. На прикладі отамана Івана Сулими автор зумів відтворити і ті суперечності, що мали місце в релігійній ділянці, зокрема позиція щодо Берестейської унії 1596 року. Дана книга допоможе багатьом читачам, у першу чергу молодим, зрозуміти важливе значення цієї події для нашої Церкви і народу та розвіяти хибні та неправдиві погляди на неї.

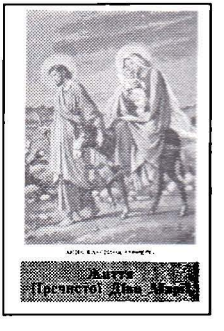

Еммеріх А.К. ***Життя Пречистої Діви Марії.*** *– 436 с., ілюстров.*

Авторка є знаною німецькою візіонеркою (1774-1824). Цей один з її шести томів містить опис життя Пресвятої Богородиці – Матері Христа, Матері Відкупителя. Її покора і скромність, Її безмірна стриманість і велич характеру, Її роль Слугині Господньої, Її завдання як Матері Христа, порадниці апостолів – усе це підтверджує ця візіонерка.

Милосердя Боже в моїй душі: щоденник блаженної сестри М.Фаустини Ковальської */ /Переклад з польської Т. Угрин. – 576 с.*

Згадана монахиня 30 квітня була канонізована Апостольською столицею. Щоденник, який вона писала протягом своїх останніх чотирьох років, є формою спогадів. У них авторка нотувала – відразу чи ретроспективно – насамперед «зіткнення» своєї душі з Богом. Книга складається з життєпису цієї Святої, шести зошитів та різних покажчиків і написана простою мовою. Адресована широкому колу читачів.

Окрім книг та періодичних видань "Місіонар", "Світло", "Дзвіниця" та "Київська церква" у кіосках при василіянських монастирях України та в інших місцях продажу нашої продукції можна придбати образки різних видів, календарі, пам'ятки з нагоди урочистого св.Причастя та ін.

СЛОВО РЕДАКТОРА

Перший день вересня – це початок не лише навчального року, але й церковного (за новим стилем). Перший дзвінок скликає до класів і аудиторій сотні тисяч учнів і студентів, які є надією нашої держави і Церкви. Остання, завдяки учителям християнської етики, навчає школярів тому, як слід жити згідно з Божими заповідями і тим самим виховує у них почуття любові до Бога і ближнього.

Після місячної перерви ви знову отримали "Місіонар". У вересні Святійший Отець закликає молитися за те, щоб вчені цілого світу в пошуках правди знайшли шлях до Бога-Отця.

Під рубрикою "Роздуми над Євангелією" К'яра Любіх застановилася над місією Спасителя на землі, який став для нас "хлібом життя".

Літо було багатим на різноманітні події у монашому житті та у житті УГКЦ. Так, у липні завершилася генеральна капітула ЧСВВ. Звіт про це зібрання вищих настоятелів Василіянського Чину вміщений на сторінках цього номера. Чотири висвячені єреї поповнили цю монашу спільноту. Вміщаємо відомості про них під рубрикою "З монашого життя". Також дізнаєтеся про роботу Синоду єпископів УГКЦ та його основні рішення.

Прощі і відпусти є невід'ємною частиною нашого релігійного життя. Цього ювілейного року вони набувають особливого значення. Під рубрикою "З життя Церкви" подаємо репортаж про всецерковну прощу до Зарваниці, інформації про ювілейні відпусти у Жовкві та Улашківцях.

Урочистості з нагоди Великого ювілею відбуваються не лише у Галичині. Зі статті о. Мелетія Батога, ЧСВВ маєте нагоду дізнатися про ювілейні святкування у м. Бар на Вінничині.

Отець Рафаїл Стефурак, ЧСВВ у статті "Хресту Твоєму, поклоняємось, Владико..." знайомить читачів з празником Воздвиження Чесного Хреста (27 вересня).

Історична тематика цього разу представлена матеріалом дописувача о. Романа Каспришина про осередок національно-релігійного життя у с. Мшана.

Багато наших святинь прикрашають чудотворні ікони. Про одну з них – унікальну ікону Ісуса Христа в с. Туринці на Жовківщині – читайте на сторінках нашого часопису.

Поетична сторінка містить змістовний вірш Г. Бреславської, а на дитячій є достовірна розповідь і легенда про св. Юрія з книги Йоакима Антоніо Пеналоси "Святі – любителі тварин".

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

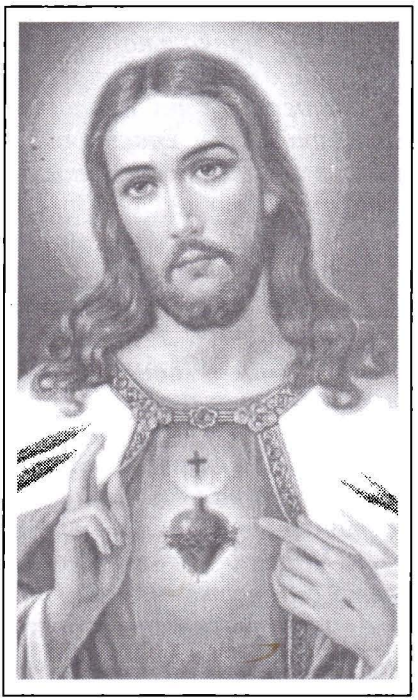

Ось Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ВЕРЕСЕНЬ:

(Поблагословлене Святійшим Отцем)

Загальний: ЩОБ ВЧЕНІ ЦІЛОГО СВІТУ У ПОШУКАХ ПРАВДИ ЗНАЙШЛИ ШЛЯХ ДО БОГА-ОТЦЯ НЕБЕСНОГО.

Правдива наука ніколи не заперечує Бога. Однак чимало вчених світу називали себе агностиками, нігілістами і т.п. Ісус ототожнює себе з правдою. З цього випливає, що хто краще пізнає правду, той краще пізнає Бога. Та все ж таки пізнавати і вірити – це різні речі.

Віра – це дар від Бога, який людина, зокрема горда, може відкинути і більше не знайти. Це сталося з багатьма високоосвіченими людьми. Тому молімося у цьому місяці, щоб вчені цілого світу у пошуках правди знайшли шлях до Бога, який є «правда і життя». Молімося, щоб вчені, які ще не вірять у Бога, за прикладом великих вчених, віруючих людей (Ньютона, Паскаля, Ейнштейна) самі увірували у Бога.

Місійний: ЩОБ ВЗАЄМОВІДНОСИНИ МІЖ МУСУЛЬМАНАМИ І ХРИСТИЯНАМИ ВІДЗНАЧАЛИСЯ ВЗАЄМОРОЗУМІННЯМ І ПОШАНОЮ.

Мусульманська віра виникла у 7 столітті після Христа і витіснила християнство з країн близького Сходу та північної Африки, а опісля ще й з багатьох країн світу. З історії довідуємося про гострі протистояння цих двох монотеїстичних релігій у середньовіччі. Вершиною цих протиріч стали війни.

Католицька Церква у новітні часи, а, зокрема, після II Ватиканського Собору, закликає своїх духовних дітей жити мирно і ставитись вирозуміло до мусульман, де б вони не жили. Та, на жаль, нерідко буває так, що самі ж мусульмани, ведені духом фундаменталізму, жорстоко переслідують вірних інших релігій, зокрема християн. Кожного року в Африці гинуть від рук мусульман десятки католицьких місіонерів–мучеників. І попри те все, св. Церква закликає нас у дусі св. Євангелії любити їх і шукати шляхи до порозуміння.

Отож, молімося, щоб всі ми, християни, з одного боку проявляли більше взаємної пошани і прямували шляхом до зближення, бо воля Божа така, щоб на світі було одне стадо і один пастир.

Місцевий: ЩОБ УЧНІ ЦІЛОЇ УКРАЇНИ ЗДОБУВАЛИ, ОКРІМ НАУКИ, ЩЕ І ЗНАННЯ СВЯТОЇ ВІРИ.

Перший дзвінок скликає мільйони дітей України до шкільних лав. Крім загальноприйнятих предметів, вони повинні також навчитись і Божої науки: як молитися, любити Бога, себе взаємно шанувати та як повинні служити одні одним. Отож, дуже потрібно, щоб в усіх школах України читались уроки християнської етики. Проте цього замало. Потрібно, щоб діти, окрім теоретичних знань, набутих у школі, прийшовши додому, бачили також втілені ті ж засади і застосовували їх у своєму житті.

Отож, молімося, щоб чимскоріш настав той час, коли в усіх школах України кваліфіковані викладачі християнської етики читатимуть цей предмет. Також молімся, щоб батьки усвідомили те, що найкраще виконають свій обов'язок – виховання дітей – тоді, коли самі будуть жити згідно із засадами нашої св. віри і згідно з наукою нашої св. Церкви.

Покровитель на вересень – св. Корнилій, сотник 26 (13)

Він був першим поганином, який прийняв Христову віру. Докладніше про історію його навернення дізнаємося від св. Луки у Діяннях апостолів (гл. 10). Сотник Корнилій проживав у Кесарії Палестинській. Він дійшов до пізнання правдивого Бога і чинив милосердні діла. Одного дня йому з'явився ангел Господній і наказав послати людей за св. Петром. Корнилій так зробив і незабаром до його дому, де зібралася рідня і близькі приятелі, прийшов апостол. Він почав говорити про спасительну місію Ісуса Христа поміж усіма народами. На усіх присутніх у домі зійшов Святий Дух і вони почали говорити різними мовами та прославляти Бога. Усіх було охрещено в ім'я Ісуса Христа. Після цього Корнилій залишив свою родину, покинув військову службу і почав проповідувати разом з апостолами Христову віру. Св. Петро висвятив його згодом на єпископа Кесарії Палестинської, де він організував християнську громаду, а опісля проповідував св. Євангеліє у м. Скепсія. На початках своєї апостольської діяльності у цьому місті він зазнав ворожого наставлення з боку місцевого правителя, ревного вшановувача поганських богів. Останній після великого чуда повірив у Христа, прийняв св. Тайну Хрещення разом зі своїм двором. Згодом майже всі жителі міста стали християнами. Тут Корнилій прожив до самої смерті. Його мощі Бог прославив численними чудами. Католицька Церква назвала св. Корнилія рівноапостольним, а за його терпіння проголосила священномучеником.

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЖОВТЕНЬ:

Загальний: ЩОБ МОЛОДІ ПОДРУЖЖЯ БУДУВАЛИСЯ ДОБРИМ ПРИКЛАДОМ СВОЇХ БАТЬКІВ ТА ВСІХ ІНШИХ ХРИСТИЯНСЬКИХ ДУШ.

Місійний: ЩОБ ЄПИСКОПИ, СВІДОМІ СВОЄЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА УНІВЕРСАЛЬНУ (ЦІЛУ АБО ВСЕЛЕНСЬКУ) ЦЕРКВУ, КРАЩЕ СПІВПРАЦЮВАЛИ З МІСЦЕВИМИ ЦЕРКВАМИ НА МІСІЙНИХ ТЕРЕНАХ.

Місцевий: ЩОБ ШЛЯХОМ МОЛИТВИ НА ВЕРВИЦІ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ ЗБАГНУЛИ СПАСЕННЕ ТАЇНСТВО ВІДКУПЛЕННЯ.

Покровителька на жовтень – св. мч. Параскéва, 27 (14)

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Я – хліб життя. Хто приходить до мене – не голодуватиме; хто в мене вірує – не матиме спраги ніколи" (Ів 6, 35).

У своєму Євангелії апостол Іван розповідає, що Ісус після розмноження хлібів, у великій проповіді поблизу Капернауму між іншим сказав: "Працюйте не на ту їжу, яка проминає, лише на ту їжу, яка залишається на життя вічне, – яку ж вам дасть Син Чоловічий" (Ів 6, 27). Для його слухачів тут є очевидним зв'язок з манною, як і теж очікування "другої" манни, що зійде з неба в месіанські часи.

Незабаром Ісус у тій самій проповіді, виголошеній перед натовпом, який все ще не розуміє, представляється як правдивий хліб, що зійшов із неба, і який треба приймати через віру:

"Я – хліб життя. Хто приходить до мене – не голодуватиме; хто в мене вірує – не матиме спраги ніколи" (Ів 6, 35).

Ісус вважає себе хлібом. І саме це – головна причина його життя тут, на землі. Бути хлібом, щоб ним поживилися. Бути хлібом, щоб передати нам своє життя, щоб перетворити нас в себе. До цього місця є зрозумілим духовне значення цих слів, що перекликаються зі Старим Заповітом. Але проповідь стає незрозумілою і неприємною, коли далі Ісус про себе самого говорить: *"хліб, що його я дам, це – тіло моє за життя світу" (Ів 6, 51)* та *"якщо не споживатимете тіло Чоловічого Сина й не питимете його кров, не матимете життя в собі" (Ів 6, 53).*

Ісус проголошує тут Євхаристію, що згіршує та віддаляє багатьох учнів. Але це – найбільший дар, який він хоче дати людству, – його присутність у тайні Євхаристії, яка насичує душу і тіло, дає повноту радості, через інтимний зв'язок з Ісусом.

Коли живимось тим хлібом, то будь-який інший голод не має підстави існувати. Кожне наше бажання любові і правди насичує той, хто є самою Любов'ю і самою Правдою.

"Я – хліб життя. Хто приходить до мене – не голодуватиме; хто в мене вірує – не матиме спраги ніколи" (Ів 6, 35).

Отож, цей хліб живить Христом вже у цьому житті, він даний нам, щоб ми у свою чергу могли наситити духовний і матеріальний голод людей, які нас оточують.

Світ не стільки отримує звіщання Христа із Євхаристії, скільки із життя християн, які живляться нею і Словом, які проповідують Євангеліє своїм життям і голосом, роблять Христа присутнім серед людей.

Життя християнської спільноти, завдяки Євхаристії, стає життям Ісуса, життям, що здатне дати любов, життям Бога для інших.

"Я – хліб життя. Хто приходить до мене – не голодуватиме; хто в мене вірує – не матиме спраги ніколи" (Ів 6, 35).

Цим порівнянням із хлібом Ісус навчає нас також найбільш правдивого, найбільш "християнського" способу любити нашого ближнього.

Насправді, що означає любити?

Любити означає "статися одно" з усіма, статися одно у всьому тому, що бажають інші, у незначних і найменших речах, в тих, які для нас, можливо, не мають значення, але які цікавлять інших.

І Ісус у дивовижний спосіб ілюструє цей спосіб любити, стаючи для нас хлібом. Він стає хлібом, щоб увійти в усіх, щоб статися їстивним, щоб статися одно з усіма, щоб служити, щоб любити всіх.

Тому і нам треба ставатися одно, щоб аж дати себе з'їсти.

Це є любов, статися одно в такий спосіб, щоб інші відчували, що їх живить наша любов, щоб відчували заспокоєння, піднесення, порозуміння.

К'яра ЛЮБІХ

НАМ ПИШУТЬ

Слава Ісусу Христу!

Шановна редакціє журналу "Місіонар"!

Пише до Вас жителька м. Тернополя. Хочу розповісти про заступництво св. апостола Юди-Тадея. Я маю друга. Минуло вже пів року відтоді, коли ми познайомились. Багато часу ми проводили разом і я мала можливість пізнати його життя.

Він позбавлений багато чого у житті: батьків, сім'ї, доброго слова ближніх. Від народження виховувався в баби, пізніше в садочку круглодобового режиму, в школі навчався до дев'ятого класу, куди мама ніколи не навідувалась. Хлопець покинув навчання через надто складні умови життя. В п'ятнадцять років мати залишила його жити самого і сильно вживала алкоголь. "Мама ніколи не хвалила мене, завжди тільки сварила", – розповідав хлопець. Він виріс самостійним: прав одежу, куховарив, прибирав оселю. Та, незважаючи на самотність, юнак виріс гарним і розумним, мав умілі руки, добре серце і скромний характер.

І ніщо інше, як нужда штовхнула його на поганий вчинок. Постійний брак грошей, часте недоїдання спонукало до пограбування квартири. Йому загрожувало 3,5 роки позбавлення волі. І як впродовж усього життя, так і в той момент заступитись за нього не було кому.

І знову хлопець залишився наодинці зі своїми проблемами, в самотності, позбавлений шансу знайти ту любов, яку шукав впродовж свого життя, ту людину, якій би був потрібний. Я молилась і робила все, що було в моїх силах. Нічого не виходило та я молитись не переставала.

Залишалось три дні до суду. З ким ще поділитися цією бідою? В кого просити допомоги? З вірою в серці сподівалась на чудо. Мені порадили молитись до св. Тадея. За три дні до суду я розпочала відмовляти дев'ятницю до цього Святого і обіцяла написати подяку в журнал "Місіонар". Сталось так, що суд того дня відклали на шість днів і я встигла відмовити дев'ятницю. І завдяки ласці Божій та заступництву св. Тадея хлопець залишився на волі. Який Бог добрий! Тепер я маю нового небесного друга – св. Тадея.

Ольга ПОХИЛА,
м. Тернопіль

ГЕНЕРАЛЬНА КАПІТУЛА ОТЦІВ ВАСИЛІЯН У РИМІ

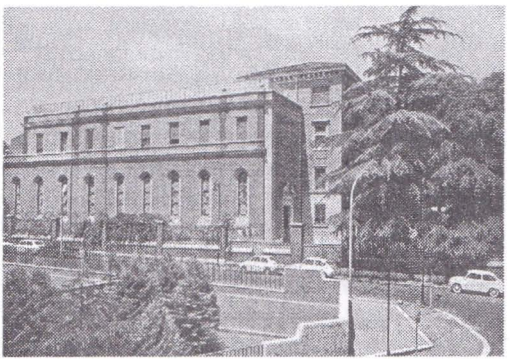

На світлині: Генеральний дім отців Василіян у Римі

Вона відбувалася 1-22 липня цього року у приміщеннях Папського інституту Покрови Матері Божої.

1 липня Капітула розпочалась духовною відновою під проводом проф. о. Роберта Тафта. Він мав три доповіді про роль Василіян у Греко-Католицькій Церкві. 2 липня Архиєпископ Мирослав Марусин, Секретар Конгрегації для Східних Церков відслужив урочисту Святу Літургію і виголосив проповідь. Йому співслужили всі капітульні отці. Увечері того ж дня о. Роберт Тафт провів наукову конференцію на тему віднови Літургії у Греко-Католицькій Церкві. 3 липня, після привітання о. Протоархимандрита й вибору асистентів та секретарів, розпочалася праця Капітули. Насамперед склали свої звіти Протоархимандрит, Генеральний секретар і Генеральний економ, а відтак усі Протоігумени й Містопротоігумени доповідали про стан, проблеми й перспективи своїх Провінцій. Духовна віднова учасників перепліталася з важкою капітульною працею і цікавими дискусіями про духовне життя та діяльність ЧСВВ.

Найбільше часу присвячено **обговоренню проекту нових Правил**, які необхідно опрацювати до наступної надзвичайної Генеральної капітули, яка відбудеться у 2002 році.

На кількох пленарних сесіях обговорено проект Загальних Засад Василіянського виховання та ухвалено проект нового Василіянського молитовника.

Останній тиждень капітули був присвячений *виборам генеральних консульторів, змінам деяких правил Василіянських Конституцій та підготовці Капітульних постанов, які мають бути своєрідним орієнтиром діяльності Чину на наступні чотири роки.*

Оскільки 7 липня святкували Різдво св. Йоана Предтечі, св. Літургію, на запрошення владики Івана Хоми, капітульні отці правили у соборі св. Софії в Римі.

У своєму Слові від 24 липня цього року Протоархимандрит Василіянського Чину о. Діонісій Ляхович зазначив: "Наше майбутнє невідоме, і немало проблем, напевно, ще нас зустріне. Різні

документи помалу будуть підготовлятися. Головне те, що ми виробили певний напрямок і знаємо, куди йдемо. Цей напрямок дає нам свята Церква у своєму вченні. Маємо ідеал спільноти любові святого Василія, дух єдності Церков святого свщм. Йосафата та місійний запал митрополита Йосифа Рутського. Це наша харизма і певність серед непевностей сьогодення.

Як Протоархимандрит і найвищий настоятель Чину буду старатися вводити в практику всі Капітульні постанови та вказівки. Програмою мого служіння надалі залишаються братня послуга, діалог і співподіл праці; продовжуються ті самі пріоритети втілення василіянської харизми спільного життя на зразок перших спільнот через причастя дарів Святого Духа, у молитві і праці над єдністю Церков, пожвавлення місійного ідеалу Чину.

ОТЦІ ВАСИЛІЯНИ ЗУСТРІЛИСЯ З ПАПОЮ

Святійший Отець Іван Павло II 8 липня цього року прийняв на спеціальній аудієнції капітульних отців Василіянського Чину. Привітавши їх і згадавши про ціль Капітули, недавню історію ЧСВВ, він висловив своє бачення майбутнього монашої спільноти. Зокрема, Римський Архиєрей сказав: *"Єдність Церкви, за яку Христос молився під час останньої вечері" (Ів 17, 20-21), нехай буде постійним завданням для кожного з вас. В цьому для вас прикладом є св. Василій Великий, про якого я писав: "Саме його любов до Христа та його Євангелія, любов, задля котрої він так дуже терпів від поділів в Церкві та довго й витривало надіявся проти надії, змушувала його шукати більш успішної та більш явної єдності з усіма Церквами". Інша головна ціль вашої посвяти Богові в Василіянському Чині – це відновлення християнського життя у вашому народі, ціль для котрої так багато працював св. Йосафат, тіло якого спочиває тут поруч, в базиліці Св. Петра.*

Єдність Церкви потребує сьогодні творчої вірності, яка вміла б черпати з великої та багатої духовної традиції східного християнства. Це традиція, яка очікує свого віднайдення в ваших спільнотах. Ваше завдання бути вірними свідками такої різноманітної духовної спадщини.

Ваша харизма базується на деяких головних пунктах: спільне життя, ясне свідчення євангельського життя, служіння для єдності Христової Церкви, виражене у дослідженнях, в прикладі, а головно в особистій молитві та Літургії, різноманітний апостолят для Божого народу через духовне виховання, душпастирство через катехизацію, місії, навчання у школах та видавничу діяльність. Сам св. Василій "з розсудливою рівновагою вмів поєднати невтомне проповідництво з усамітненням та розлогим подихом молитви".

Святіший Отець поручив присутніх отців Василіян материнському заступництву Пречистої Діви Марії та уділив їм особливіше Апостольське благословення.

ПРО РОБОТУ СИНОДУ ЄПИСКОПІВ УГКЦ

22 липня 2000 року в Бучачі, в монастирі отців Василіян, закінчив роботу ювілейний Синод єпископів Української Греко-Католицької Церкви, в якому взяли участь майже всі єпископи з єпархій України, Європи, США, Канади, Бразилії, Аргентини та Австралії.

Голова Синоду єпископів владика Любомир Гузар, єпископ-помічник Глави УГКЦ представив доповідь про стан нашої Церкви в Україні та діаспорі. Він підкреслив, що ситуація Української Греко-Католицької Церкви в Україні є стабільна, зменшуються міжконфесійні протистояння та укріплюються церковні структури.

Синод єпископів підкреслив, що особливу увагу належить звернути на освіту, тому що існувючі навчальні заклади богословського напрямку стали необхідними для України і Церкви загалом. Серед них – Львівська Богословська Академія, яка в майбутньому повинна стати католицьким Університетом, Львівський греко-католицький ліцей ім. Климентія Шептицького, Бучацький історико-філософський ліцей святого Йосафата та інші.

Значну частину свого часу Синод єпископів УГКЦ присвятив дискусії над проектом Партикулярного права УГКЦ.

Владики розглянули становище наших вірних в країнах, де наша Церква не має своєї структури та душпастирів. Також вони є стурбовані масовою еміграцією людей з України, які, опинившись на чужині, часто потрапляють в екстремальні умови.

На Синоді також розглянуто проект реорганізації єпархій УГКЦ в Україні. З існуючої Львівської архиєпархії утворено дві нові єпархії: *Сокальську (очолив Кир Михаїл Колтун, ЧНІ) та Стрийську (очолив Кир Юліян Гбур), а з існуючої Тернопільської єпархії – Тернопільсько-Зборівську (очолив Кир*

На світлині: єпископи УГКЦ, які брали участь у цьогорічному Синоді

Михаїл Сабрига, ЧНІ) та Бучацьку єпархію (очолив Кир Іриней Білик, ЧСВВ).

Владика Любомир Гузар коротко представив екуменічну концепцію нашої Церкви. Було підкреслено, що недоліком праці нашої Церкви є недостатня інформація про її діяльність, зокрема в засобах масової інформації, і це необхідно якнайшвидше виправляти.

Синод Єпископів провів дискусію щодо теми третьої завершальної сесії Патріаршого Собору УГКЦ, який відбудеться в червні 2002 року. Прийнято робочу назву Патріаршого Собору: *"Ісус Христос як джерело духовного відродження українського народу"*.

Згадавши про Національну всецерковну прощу до Зарваниці, Синод єпископів заохотив усіх вірних в ювілейному році оживити паломництво до чудотворних ікон, які в минулому були джерелом нашої духовності.

Робота Синоду завершилася зустріччю єпископів із особистим легатом Святійшого Отця Івана Павла II Його Еміненцією Вінко кардиналом Пулічем та Апостольським нунцієм Архиєпископом Миколою Етеровичем.

За повідомленням секретаріату Синоду єпископів УГКЦ

Редакція "Місіонаря" вітає нових єпархів з призначенням та закликає всіх читачів нашого часопису молитися за "розквіт Святих Божих Церков" в Україні та на поселеннях!

---

90 років о. ДМИТРУ БЛАЖЕЙОВСЬКОМУ

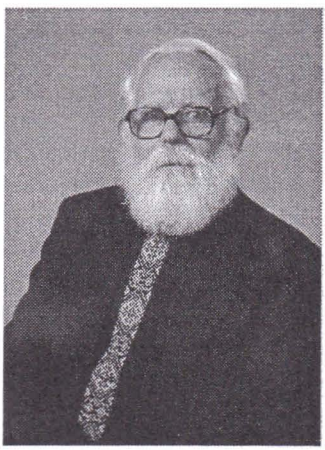

21 серпня цього ювілейного року отцю-доктору Дмитру Блажейовському виповнилося 90 років. Народився він 1910 року у с. Вислоці Горішні на Лемківщині. Мила його серцю Україна, дорогі її звичаї і традиції. Його життя – це служіння Богу, жертвенна праця науковця, а також великого майстра релігійної вишивки. Рік тому у Львові на вул. В. Чорновола відкритий музей вишиваних ікон. Це був перший музей не лише у Львові, але й у цілій Україні. Серед релігійних вишивок є 13 чудотворних ікон Богородиці, є ікони святих Володимира і Ольги, Бориса і Гліба, св. Йосафата та ін.

В о. Д. Блажейовського є тепер багато послідовників по цілій Галичині, які продовжують його справу – вишивають гарні ікони, пейзажі, портрети та інше.

Знають о. Дмитра і як здібного науковця, який видав одинадцять наукових праць, шість статей та близько десятка збірок українських вишивок. Зараз він продовжує наукову працю в Римі, незабаром прибуде знову в Україну, щоб розділити з людьми, які його знають і шанують, радість з приводу 90-ліття життя. Хай буде за все подяка і слава Господеві.

Многая і благая літа Вам, отче-ювіляре!

До найщиріших вітань з нагоди ювілею о. Дмитра Блажейовського приєднується і колектив редакції часопису «Місіонар».

НА ПРОЩІ У ЗАРВАНИЦІ

22-23 липня у с. Зарваниці, що на Тернопільщині, відбувалась Всеукраїнська проща, присвячена 2000-літтю Різдва Христового. Сюди приїхали християни не тільки з України, а з різних куточків світу: США, Канади, Англії, Німеччини та багатьох інших країн.

За тиждень до початку урочистостей зі Львова та інших міст і сіл Західної України вирушили групи паломників пішки до славної Зарваниці.

Ми, група прочан різного віку з львівської церкви Ольги і Єлизавети, також вирішили пішки прибути до відпустового місця. З собою несли копію ікони Матері Божої Зарваницької, яка вшановувалась у багатьох храмах Львова і майже у 40 школах. Подолали біля 150 кілометрів до славного відпустового місця, проходячи селами Львівщини і Тернопільщини, де нас з духовним піднесенням зустрічали місцеві жителі.

У п'ятницю, 21 липня ми прибули до Зарваниці. Щогодини прибували сотні паломників.

Святкування розпочалось 22 липня Святою Літургією у парафіяльній церкві, яку відправив отець-мітрат Роман Ганкевич.

Протягом цього дня служилися ще кілька св. Літургій. Багато священиків сповідали прочан. В обідню пору на співочому полі відбувся виступ хорів з Львівської, Тернопільської та Івано-Франківської областей. Хор – переможець мав честь співати на Святій Літургії ввечері. Також біля парафіяльного дому була по-

На світлині: прочани зі Львова пішки долають шлях до Зарваниці

Собор Зарваницької Богородиці

свячена меморіальна дошка єпископу-мученику Микиті Будці, який був замордований більшовиками у 1949 році.

Під вечір освятили новозбудований собор Зарваницької Богородиці. Архиєрейську Літургію очолив єпископ-помічник Глави УГКЦ Кир Любомир Гузар. Йому співслужило багато єпископів УГКЦ. Після цього біля собору відбулося представлення різних монаших Чинів і Згромаджень нашої Церкви.

Вже сутеніло і прочани здійснили похід зі свічками до чудотворного місця у супроводі духового оркестру. Біля храму відправлявся молебень до Богородиці. Свічки, мов море зірок, то підіймались, то опускались.

Ні на мить не припинялись урочистості. Вірні брали участь у Богослуженнях, Хресній дорозі. Молодь чувала цілу ніч на співочому полі.

У неділю, 23 липня, біля парафіяльного храму відправлялась Утреня, потім св. Літургія, на якій співав хор Львівської духовної семінарії Св. Духа.

О дев'ятій годині розпочалась зустріч папського легата Архиєпископа Сараєва Вінка Пуліча та папського нунція в Україні Архиєпископа Миколи Етеровича з вірними. На прощу приїхали гості з Києва, серед яких міністр Василь Дурдинець та інші.

Також на урочистості прибуло духовенство Православної та Римо-католицької Церков. Українці з діаспори, які спричинились до побудови святині, журналісти з багатьох країн – вони теж духовно об'єдналися з майже пів мільйона прочан.

Розпочалась Архиєрейська св. Літургія, яку очолив владика Любомир Гузар і єпископи, що прибули на святкування після завершення Синоду. Настала мить злуки сотень тисяч прочан з Євхаристійним Христом.

Наприкінці урочистої Служби Божої владика Любомир привітав усіх паломників, що прибули до Зарваниці. Папський легат Вінко Пуліч виголосив проповідь, а папський нунцій зачитав вітання від Святійшого Отця, який наголосив, що він духовно присутній з прочанами. Їм було уділено його Апостольське благословення. Велику духовну радість відчули і ми, прочани зі Львова. Кожен з нас залишить про прощу незабутні спогади.

Василь ГОЛОВАТИЙ,
учасник прощі

ПРОЩА У ЖОВКВУ

В невеличкому старовинному містечку Жовкві у липні відбулись ювілейні святкування. У ці дні церкву Пресвятого Серця Христового відвідали миряни з усієї Львівщини та інших областей нашого краю. Тут відбувся з'їзд Апостольства Молитви, концерт для молоді. Всі бажаючі мали змогу придбати духовну літературу. Справді, Жовква є одним з важливих християнських духовних центрів.

Коли входиш на подвір'я церкви, перед очима доріжки посеред зеленої трави і барвистих квітів, справжній український тин, на якому висять глечики; прохолодний затінок дерев. Тут душа знаходить спокій і забуває про всі негаразди. Усе це, як частинка раю, прихована за сірим муром. А над цією красою здіймається велика старовинна церква – пам'ятка архітектури, що мовби запрошує мирян ввійти, щоби принести пісню Господеві. Зайшовши всередину, серце наповнюється радістю, багато засмучених знаходять тут розраду. Зі стін церкви велично споглядають святі, за престолом – велика ікона Пресвятого Серця Ісусового. В церкві також спочивають нетлінні мощі св. мученика Партенія.

На Святій Літургії всі присутні взялися за руки, як діти одного Бога, і співали Господню молитву «Отче наш». Кілька священиків цілий вечір і вранці сповідали паломників. Неможливо було залишитися байдужою до мелодійного щирого співу монахів і монахинь на Вечірні.

Ввечері в Народному домі розпочався концерт для молоді. Програма була дуже різноманітна. Спочатку вистава, що вчила любити своїх ближніх і шукати порятунку насамперед в Бога; згодом виступили молодіжні Апостольства молитви з Жовкви, Крехова та Золочева. Ряд духовних пісень виконали брати Василіяни з Варшави. Лунали щирі оплески, зал співав разом з братами уже знайомі і нові пісні.

Вранці відбулося посвячення води, відправлено Молебень до Богородиці, Утреню, урочисту св. Літургію. Багато паломників приступили до Св. Причастя. Після Літургії відбулася спільна молитва і посвячення нових членів у Апостольство молитви.

Оксана ДАНИЛКО,
м. Стебник
Дрогобицького р-ну
на Львівщині

ЮВІЛЕЙ В УЛАШКІВЦЯХ

На світлині: монастир в Улашківцях

У 1990 році у василіянській обителі у с. Улашківці на Тернопільщині ожило чернече життя. Знову чути срібний гомін монастирських дзвонів і лине молитовний спів чернечої братії.

Люди йдуть до Улашківської святині звідусіль, бо монастир відомий ще із XIV століття і прославився великими чудами.

Кожного року 7 липня в Улашківській обителі відбувається великий відпуст. Десятки тисяч людей ідуть, щоб поклонитися чудотворним іконам Івана Хрестителя та Матері Божої і напитись води з джерела.

Багато старань і праці вкладає настоятель о. Теодозій Крецул, ЧСВВ, щоб відновити духовне життя обителі та не залишає без духовної опіки парафіян села Милівці.

Цього року в монастирі святкували подвійне свято – ювілей 2000-ліття Різдва Христового та 10-річчя повернення монастиря законному власнику – отцям Василіянам.

На урочистості прибуло багато вірних. Було проведено Хресну дорогу. Святу Літургію очолив о. Михайло Лучків, ЧСВВ з церкви св. Андрія м. Львова. Співслужили отці Василіяни з Бучача, Кристинополя і з сусідніх сіл. Ангельськими голосами прославляв Бога хор церкви св. Андрія м. Львова.

Після Служби Божої відбувся подячний Молебень до Пресвятої Богородиці і суплікація.

Багато вірних приступили до св. Причастя, молитовно дякували Господеві за отримані ласки.

Після цього відбувся перехід через Святі двері цього відпустового місця.

Тож прибуваймо до чудотворних місць і отримуймо Боже благословення!

Марія ДЕНИС,
м. Тернопіль

СВІТСЬКИЙ ІНСТИТУТ КАТЕХИТОК СЕРЦЯ ІСУСОВОГО

Світський інститут – це новий вид богопосвяченого життя. Він заснований до вимог сучасного релігійного життя. Головне завдання членів – освячувати себе євангельськими радами, скріпленими обітами, і вести апостольську працю різними доступними методами і способами. Тому вони не носять габіту і не живуть у монашій спільноті, але у формаційних домах та у притулках літніх віком членів Інституту.

В нашій Церкві Катехитки Серця Ісусового почали працювати в сорокових роках. Вони отримали папське право і є першим такого роду Інститутом серед усіх Східних Католицьких Церков. Засновниками були отці Василіяни в м. Прудентополі (Бразилія). Зокрема, багато праці й зусиль доклав до цієї справи о. Христофор Савенко-Миськів. Він перший почав гуртувати охочих до богопосвяченого життя дівчат та проводив з ними науки. Також старався, щоб вони отримали вищу освіту, аби могти працювати у школах, лікарнях та інших установах. Катехитки трудилися навіть у поліції та очолювали районний відділ освіти у Прудентополі. Довгий час провадили школу домашнього господарства, що була визнана владою.

Яка ж причина заснування цього українського Світського Інституту? Наприкінці тридцятих років 20 століття бразилійський диктатор Жетуліо Варґас провів так звану "націоналізацію". Ціллю її було спортугалізувати представників інших націй, і то з допомогою насилля. Хоча українці завжди ставилися до влади лояльно, однак "націоналізація" їх не оминула. Заборонили викладання предметів українською мовою в школах і призупинили навчання Божого закону рідною мовою. Бувало і в церкві не терпіли україномовних проповідей. Так, за таку проповідь потрапили до в'язниці отці Йосафат Рога і Осип Мартинець.

"Націоналізатори" втрутилися у життя сестер Служебниць НДМ і Францішканок (яких згодом перейменували на сестер Катехиток св. Анни) і їм було важко навчати рідною мовою. Проте були такі сестри (приміром, с. Йосафата Войтович), що на жодні заборони не зважали. Серед відважних учительок варто згадати Ганну Бардаль, згодом Катехитку Серця Ісусового.

Ось у такий важкий період Катехитки розпочали свою жертвенну працю. Їх переслідували, та вони були безстрашні й продовжували вчити дітей української грамоти та Божої правди рідною мовою. Історія життя деяких *апостолок* є цікава та повчальна.

Сьогодні Катехитки Серця Ісусового трудяться у м. Прудентополі. Тут є осідок головної управи та гурток для дівчат з формаційним курсом. Також вони діють у Куритибі при катедрі, у Понта Гроссі, на Ліґасоні й Гваїпорані та у інших місцях. Ще працюють в Аргентині, де мають свою колегію на Обері та в Енкарнаціоні (Парагвай). Усі їхні осередки є під покровом св. Ольги. В останні роки вони трудяться у Стемфордській єпархії у США.

Нещодавно у Бразилії відзначено 60-ліття Інституту Катехиток Серця Ісусового. Очікуємо їхньої благословенної праці і в Україні!

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

НОВОЄРЕЇ ВАСИЛІЯНСЬКОГО ЧИНУ

6 серпня ювілейного року в Золочівському храмі Вознесіння Христового відбулась Архиєрейська Свята Літургія, яку співслужили з Преосвященним Кир Юліаном Гбуром Протоархимандрит о. Діонісій Ляхович, ЧСВВ, Протоігумен о. Йосиф Будай, ЧСВВ, ректор Золочівського Василіянського інституту філософсько-богословських студій о. Климентій Стасів. Під час Святої Літургії Преосвященний Кир Юліан рукоположив на священиків чотирьох отців-дияконів Василіянського Чину: Йоана Регусевича, Макарія Леніва, Артемія Новіцького, Власія Фуца.

о. Йоан (Олег) Регусевич народився у 1966 році в с. Пісочне Миколаївського району на Львівщині. Закінчивши середню школу, поступив у Львівський державний університет на фізико-математичний факультет. Після його закінчення юнак вирішив посвятитись на Службу Богові. За Божим Провидінням у 1992 р. вступив у Крехівський новіціят отців Василіян. У 1994-2000 рр. студіював у Загребі (Хорватія) філософію і теологію. 11 липня 1999 р. склав урочисту професію довічних обітів на руки о. Теодозія Янківа, ЧСВВ. Дияконські свячення йому уділив 5 серпня ювілейного року владика Юліан Гбур.

о. Макарій (Богдан) Ленів народився 22 липня 1975 року у с.Завадка Калуського району на Івано-Франківщині. Середню школу закінчив у 1992 році. На новіціят ЧСВВ у Крехові вступив 7 вересня того ж року.Перші тимчасові обіти склав 19 червня 1994 року, а професію довічних обітів – 11 липня 1999 року. З 1994 по 1996 рік навчався у Інституті філософсько-богословських студій ім.митрополита Й.Рутського (ІФБС) при Золочівському монастирі ЧСВВ. З 1997 року і до недавна навчався у теологічному Інституті в Перемишлі. Дияконські свячення йому уділив у вересні 1999 року митрополит УГКЦ Перемисько-Варшавський Іван Мартиняк у Гошеві.

о. Артемій (Михайло) Новіцький народився 15 листопада 1975 року у Львові. Після закінчення середньої школи у 1990 році навчався у ПТУ №32 м.Львова. На новіціят ЧСВВ у Крехові вступив 16 травня 1992 року. Перші тимчасові обіти склав 20 червня 1993 року, а професію довічних обітів – 12 липня 1998 року. У 1993-1994 рр. здобував знання у Жовківському ліцеї отців Василіян. Також навчався протягом 1994-1996 рр. у ІФБС (Золочів). У 1996 році і до недавна студіював у

На світлині: нововисвячені єреї ЧСВВ Артемій Новіцький, Йоан Регусевич, Макарій Ленів, Василь Фуц

Римі. 5 серпня цього ювілейного року у церкві св. Онуфрія (Львів) отримав дияконські свячення з рук владики Юліана Гбура.

о. Власій Василь Фуц народився 6 жовтня 1973 року у с.Воля Теребовлянського району Тернопільської обл. У 1990 році закінчив середню школу. На новіціят ЧСВВ у Крехові вступив 16 травня 1992 року, 20 червня 1993 року склав перші тимчасові обіти, а у липні 1998 року – професію довічних обітів. Протягом 1994-2000 рр. навчався на папському теологічному відділі св.Івана Хрестителя у Варшаві. Дияконські свячення йому уділив владика Іван Мартиняк у вересні 1999 року, у Гошеві.

Перша Служба Божа – приміція о. Йоана Регусевича, ЧСВВ

Літній недільний ранок. Над Жовквою лине мелодійний передзвін церковних дзвонів, скликаючи вірних у храм Пресвятого Серця Христового. Тут 13 серпня ювілейного року відбулася урочиста св. Літургія – приміція (перша Служба Божа) новоєрея Василіянського Чину – о. Йоана Регусевича. Співслужив з ним о. Рафаїл Стефурак, ЧСВВ, який з теплотою говорив у своїй проповіді про новоєрея.

о. Йоан висловив щирі слова вдячності всім отцям, братам Василіянського Чину, рідним.

– Дякую Богу, – сказав у своєму слові о. Йоан Регусевич, – за ласку покликання. Я докладатиму зусиль, щоб надалі зростати у вірі, надії, любові, щоб жертвенно служити Господеві й своєму народові.

Звучали щирі побажання новоєрееві, а під склепінням храму линуло "Многая літа". Отець Рафаїл подарував молодому священику хрест та ікону Матері Божої. о. Йоан поблагословив вірних Жовкви, окропив свяченою водою, подарував пам'ятні образки. Після першої Служби Божої – приміції о. Йоан Регусевич, ЧСВВ від'їхав на студії до Риму.

Редакція "Місіонаря" бажає новим єромонахам – Василіянам Господнього благословення на монашій і священичій стежині життя!

НОВИЙ ХРАМ У СЕЛІ ВИХОПНІ

"Хваліте Бога у святинях його, хваліте його у твердині сили його" (Пс 150, 1)

Церква для християн є немовби рідною матір'ю, яка пригортає своїх дітей і збирає їх на спільну молитву і прославу Творця.

У селах Вихопні та Грабівці Кам'янко-Бузького району, що на Львівщині, храми не зводилися. Вірні цих сіл долали понад п'ять кілометрів до сусіднього села, щоб взяти участь у Богослужіннях. Таке становище створювало чимало незручностей. Адже в непогоду чи за станом здоров'я не кожен міг подолати таку чималу відстань. Тому вірні Вихопень та Грабівців, порадившись, вирішили побудувати храм Божий. Заручившись підтримкою жертводавців, місцевої влади, греко-католицьких громад навколишніх сіл, за порівняно невеликий відрізок часу у центрі села Вихопні зависочіла церква, названа на честь Покрови Пресвятої Богородиці. На посвячення храму зібралися вірні з Вихопнів і Грабівців та з цілої околиці.

На урочистість прибув єпископ-помічник глави УГКЦ Любомир Гузар, який відслужив спільно з багатьма священиками Архиерейську Святу Літургію та здійснив освячення храму. У своїй проповіді владика наголосив на духовному значенні храму Божого для людей: "Значення храму не у розмірах будівлі, чи кількості парафіян, а в тому, що під час Служби Божої між вірними завжди перебуває Ісус Христос..."

Наприкінці парафіяни храму Покрови Пресвятої Богородиці висловили подяку владиці Любомиру, чисельним священикам, парафіянам довколишніх сіл, представникам місцевої та районної влади за участь в урочистості. Тож нехай Господь благословить усі добрі починання жителів сіл Вихопні та Грабівці, а Пресвята Діва Марія огорне їх своїм святим покровом.

Андрій БІДЮК, м. Львів

СВЯТКУВАННЯ ВЕЛИКОГО ЮВІЛЕЮ У МІСТІ БАР

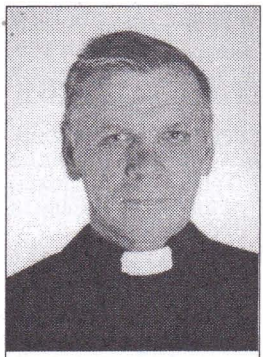

о. Мелетій Батіг, ЧСВВ

З нагоди Ювілею 2000-ліття Різдва Христового Святійший Отець Іван Павло II говорить, що "...історія спасіння в Ісусові Христі знаходить свій вінець і найглибший зміст". Ювілей має чіткий екуменічний характер, а єдність християн – це плід Святого Духа.

Святкування ювілейного року не оминуло м. Бар. За ініціативою пароха римо-католицької парафії о. Миколи Гуцола був створений оргкомітет. Урочистості відбулися 25 червня цього року, про що повідомляла українська преса і телебачення.

На святкування до міста Бар приїхали брати Василіяни із Золочівського монастиря: бр. Климентій Горуна, бр. Макарій Солюк, бр. Роман Шуп'яний, бр. Григорій Анастасин.

Святкування почалось Богослуженням у православній та в римо-католицькій церквах. В останньому храмі св. Літургію очолив Апостольський нунцій в Україні Архиєпископ Микола Етерович разом з єпископами Кам'янець-Подільської дієцезії Леонідом Дубровським і єпископом з Латвії Вільгельмом Латенісом. Їм разом співслужили римо- і греко-католицькі священики. А потім великий здвиг вірних з піснями процесійно вирушив із храму св. Анни до міського стадіону, де вже на них очікували православні брати зі своїми священиками. Велика кількість людей прийшла, щоб спільно розділити радість Великого ювілею. Цьому сприяла чудова погода, яку дарував сам Господь Бог.

Змістовну промову виголосив Апостольський нунцій Микола Етерович. Всіх присутніх привітали керівники районної і обласної адміністрації, виступили настоятелі церковних громад. В коротенькій промові автор цієї статті розповів про відродження Греко-католицької церкви і василіянських монастирів на Поділлі. Василіянський монастир у цій місцевості був заснований вперше у с. Семенки біля м. Бар в 1715 році. У 1728 році отці Василіяни переїхали до Бару і відкрили у місті загальноосвітню школу, в якій в сприятливі часи навчалось від 500 до 600 учнів. Тут викладали предмети висококосвічені отці Василіяни. Саме будинок, який нині облаштовується під монастир і церкву, був приміщенням цієї

школи. Отже, Василіянський Чин повертається на своє історичне місце.

Після виступів світських і духовних осіб розпочалася духовно-мистецька програма. Співав архиєрейський православний хор з Вінниці. Він виконав на високому рівні класичні твори М. Березовського, А. Веделя. Після цього виступив хор римо-католицької парафії разом з студентами Городоцької семінарії. Після них на сцену вийшли брати Василіяни із Золочева. Їхні голоси зворушили багатьох присутніх на стадіоні. Монахи закликали всіх взяти активну участь і розділити разом радість Великого ювілею.

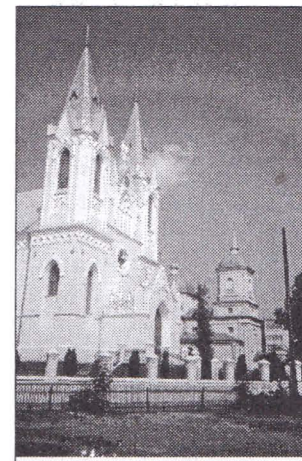

На світлині: римо-католицький костел у м. Бар на Вінничині

Співають:

– Бог любить всіх людей, і мене, і тебе...

Спів підхоплюють присутні на стадіоні. Велика радість.

Підходять до мене і запитують:

– Це ваші хлопці?

– Так! – відповідаю, – це наші брати. Вони вчаться на священиків.

– А чому вони ніколи не приїжджають до нас? Дай їм Боже здоров'я, щоб вони завжди так людей на дусі підносили.

– Побудуємо монастир у Барі, то брати будуть тут працювати постійно, – відповідаю допитливим.

Лунає заклик до молоді, щоб саме вона підтримала братів. Молоді дівчата і хлопці почали плескати.

На закінчення заспівали пісню "Дякую Тобі за життя".

У неділю, у місцевій лікарні ми відправляли Службу Божу. Цього разу прийшов з братами і їхній спів зворушив присутніх. На Службу Божу прийшли молитися медичні сестри і працівники. Глибокодуховний спів підняв на дусі хворих і присутніх. Деякі люди обтирали сльози. Після св. Літургії хворі не залишали швидко приміщення, де відправлялась Служба Божа, а хотіли послухати ще чудові релігійні пісні.

Після такої коротенької місії брати оглянули будинок, де буде майбутній василіянський монастир і вирушили до Львова. А в жителів Бару на довгий час залишилось гарне враження про виступ василіянських братів та про святкування 2000-ліття Різдва Христового загалом.

о. Мелетій Батіг,ЧСВВ

СЕРЦЕМ СЛАВИМО ІСУСА

Прекрасний сонячний літній день. Мелодійно лине над селом Тартаковом, що на Сокальщині, відлуння церковних дзвонів. Біля церкви зібрались батьки, вчителі та діти, які вперше приступлять до урочистого Святого Причастя.

Діти старанно готувались до цієї важливої події, вивчаючи катехизм під керівництвом о. Богдана Лилика – настоятеля місцевої церкви Різдва Пресвятої Богородиці. І ось настала ця хвилююча мить зустрічі з Євхаристійним Христом. Дівчата в гарних білосніжних сукнях і білих віночках на голові, хлопчики в святкових костюмах з біленькими свічками, прикрашеними зеленню, прямують до храму.

Під час Св. Літургії о. Богдан виголосив змістовну проповідь. Діти, їх батьки, парафіяни храму численно приступили до св. Причастя. Після закінчення Служби Божої священик поблагословив дітей, вручив їм пам'ятки з нагоди Урочистого святого Причастя і св. Сповіді та образки. Це хвилююче свято запам'ятається усім надовго. У цей же день хвилююче торжество урочистого св. Причастя відбулося також у с. Романівка на Сокальщині.

На світлині: діти, які вперше приступили до святого Причастя разом з о. Богданом Лиликом в храмі с. Романівка на Сокальщині.

ХРЕСТУ ТВОЄМУ ПОКЛОНЯЄМОСЬ, ВЛАДИКО...

"Величаємо Тебе, життєдавче Христе, і почитаємо Хрест Твій Чесний, що ним Ти спас нас від неволі вражої"
(Величання на Утрені празника)

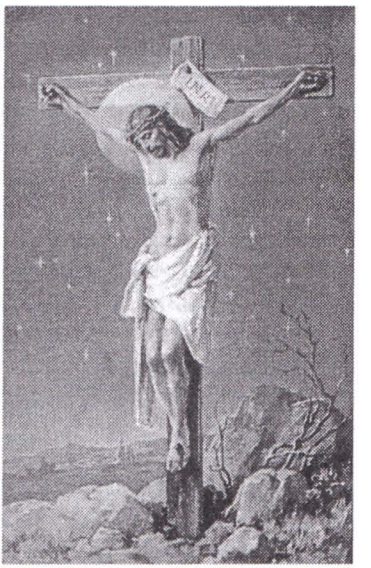

"Почитання св. Господнього Хреста, – казав Митрополит Андрей Шептицький у своєму посланні про св. Хрест, – це одна з найважливіших сторінок почитання Бога Чоловіка. Св. Хрест – це вічно живий символ безконечної Божої любові до нас грішних, символ великої Христової жертви, символ нашого відкуплення і спасіння, символ Христової перемоги над смертю і дияволом".

Празник Чесного Хреста належить до дванадцяти найбільших празників в році. Його святкуємо 27 вересня. Цей день св. Церква закликає провести у пості і молитві.

Хто з нас не несе на собі тягар щоденного життя? Кожен має свої хрести, свої терпіння. І саме в це урочисте свято Воздвиження Чесного і Животворного Хреста Господнього, всі ми, втомлені несенням тих хрестів, маємо прийти і зупинитись біля джерела, з якого випливає жива вода, щоб напитись, відпочити і піти в дальшу мандрівку земного життя.

Те джерело, криниця, дерево ряснолисте, як оспівують наші стихири на Богослуженнях – це святий хрест Господній.

Хрест, який впродовж багатьох століть був "деревом ганьби для юдеїв і глупотою для поган", став для нас, що "спасаємось силою Божою".

Щоб ми краще могли зрозуміти, усвідомити собі, яке хрест має для нас значення, **коротко погляньмо на його історію**.

Протягом багатьох століть хрест зустрічаємо, як місце страти злочинців. Він служить і шибеницею, зокрема за Олександра Великого, а особливо у карфагенців. Від них він переходить до римлян. Вони засуджують на хресну смерть найбільших злочинчів: зрадників держави, святотатців. Смерть на хресті була найганебнішою карою смерті.

Одного дня це дерево ганьби і людської злоби, дерево ненависті і помсти, стало деревом святим, деревом, яке принесло вічне життя.

Це було у Велику п'ятницю. Наш Спаситель Ісус Христос обмив те дерево своєю кров'ю, а на ньому змив наші гріхи. Хрест вже не знак прокляття, а стає живим символом безконечної Божої любові до нас грішних, символом нашого спасіння.

Сьогодні ми, християни, почитаємо св. хрест, робимо перед ним доземний поклін. Знаком хреста уділяє священик кожному св. Тайну Хрещення, поливаючи голову водою, через хрест спливають на нас всі благословення. Хрест зустрічаємо на наших величавих храмах, ставимо його при дорогах, на могилах наших рідних, носимо на своїх грудях.

Сьогодні Церква виставляє гарно прикрашений квітами хрест, як згадку про те, як Константин Великий його віднайшов, а єпископ Єрусалимський Макарій 335 року врочисто підніс до почитання в новозбудованому храмі Воскресіння Христового. Цілуємо його з вірою, любов'ю і надією, співаючи: "Хресту Твоєму поклоняємось, Владико, і святе Воскресіння Твоє славим!"

о. Рафаїл СТЕФУРАК,ЧСВВ

З ХРОНІКИ ПІДПІЛЬНОЇ ЦЕРКВИ

СЕЛО МШАНА – ОСЕРЕДОК РЕЛІГІЙНОЇ І НАЦІОНАЛЬНОЇ СВІДОМОСТІ

Село Мшана Городоцького району неподалік Львова стало між двома Світовими війнами осередком релігійного та національного руху. До парохіяльного дому цього села часто приїжджав Митрополит Андрей Шептицький, його рідний брат о. Климентій, о. І. Бучко та інші духовні особи, а також такі громадські діячі як Л. Лепкий, Є. Коновалець, А. Мельник та інші.

В цьому селі діяв також москвофільський рух і його коріння відчутне до нині.

Найзаслуженішим у збереженні національної свідомості вважається **о. Микола Хмільовський**. Народився він 1880 року на Тернопільщині. З цим прізвищем пов'язаний другий, надзвичайно важливий період політичної і релігійної історії Галичини. Отець Микола був ректором Малої духовної семінарії у Львові. 1947 року, після арешту митрополита Й. Сліпого та інших владик УГКЦ у Мшанському парохіяльному домі вирішувалися важливі завдання щодо діяльності нашої Церкви. Сюди таємно приїжджали з інформацією про стан справ у підпільних парафіях священики С. Рудь, С. Сампара, І. Зятик, Т. Процюк, Й. Кладочний, Г. Мисак і багато

інших. Окрім того о. Хмільовський підтримував тісні зв'язки з керівництвом УПА. У нього часто бували Р. Шухевич та інші провідники Повстанської Армії (О. Гасин, З. Тарнаковець).

Національно свідомі парафіяни під керівництвом о. Миколи Хмільовського встановили могилу борців за волю України. Проектував її інженер п. Боркун. В 1941 р. о. Хмільовський посвятив її. Збудована вона була з міцного залізобетону, так що радянська влада не змогла її зруйнувати, а тільки понівечила (в 1991 році цю могилу відновили і при великому здвизі народу знову посвятили). В липні 1947 року греко-католицьку церкву в Мшанах закрили. Першого квітня 1950 року був арештований енкаведистами парох. Він повернувся у село лише 1 листопада 1954 року. Тюремні умови були такі жахливі, що о. Микола важив 42 кг. Довгий тернистий шлях о. Хмільовського пролягав через львівську тюрму на вул. Лонцького і табори Києва, Володимира над Клязьмою, Верхнього Уральського. Коли везли в душному переповненому тюремному вагоні і хотілось їсти й пити, о. Микола вступив в розмову із чекістом-охоронником, надіючись випросити в нього трохи води. "Ви співаєте, що у вас вольно дишет чєловек, а тут немає і чим дихати" – сказав о. Хмільовський. "Чудак чєловек, – сказав чекіст, – кто тєбе не дайот дишать, диши, пока нє подохнєш". Коли о. Микола відбував "покарання", духовну опіку в селі здійснювали підпільно різні греко-католицькі священики, зокрема о. Євстахій Смаль, ЧНІ. Після 1954 року працював підпільно серед своїх парафіян і о. Хмільовський, а коли став піднепадати на здоров'ї, то сказав о. Смалеві: "Вам, отче, передаю обслугу села, бо я вже не маю сили".

4 травня 1963 року парафіяни с. Мшани разом з вірними інших сіл прощалися з о. Хмільовським. На похороні були і переодягнуті кагебісти. Вони арештували двох молодих хлопців, які фотографували похорон. Село далі обслуговували по хатах і в церкві підпільно греко-католицькі священики аж до легалізації УГКЦ.

Тоді виявилося, хто є хто. Національно-свідомі мешканці села стали вже легально ходити до рідної, греко-католицької церкви, а москвофіли збудували собі іншу церкву. Спочатку їхній парох казав, що це Українська автокефальна Православна Церква, а виявилося, що це церква Московського патріархату. І коли правда викрилася, то парафіяни цієї церкви пересварились, а потім деякі сказали: "Ну, що зробимо, хоч вона і московська, але мусимо до неї ходити, бо ми обдурені, давали на її будівництво гроші".

Отже, не підтримуймо москвофільства в наших містах і селах. Не ставаймо запроданцями, а любімо свій народ і нашу Церкву. Нехай цей заклик почують усі інші несвідомі, залякані чи навіть підкуплені українці, які сприяють москвофілам.

о. Роман КАСПРИШИН, парох УГКЦ
смт. Рудно, Львів

ЧУДОТВОРНА ІКОНА ІСУСА ХРИСТА В ТУРИНЦІ

Чудотворна ікона Христа-Спасителя в Туринці

Мальовниче, красиве село Туринка, що розкинулось неподалік від м. Жовкви на Львівщині. Милують зір добротні будинки, які потопають у зелені садів, впорядковані садиби з різнобарв'ям квітів. Вздовж села стрічкою звивається річка, а ген, на горбку, видніється гарна церква св. Параскеви з одним великим куполом, який символізує Ісуса Христа. В неділі і свята над селом пливе велична мелодія церковних дзвонів, скликаючи вірних до храму.

З давніх-давен в храмі с. Туринка зберігається за престолом чудотворна ікона нашого Спасителя Ісуса Христа, яка відкривається під час Святої Літургії у дні великих празників. Тут вірні, які щиро моляться, можуть випросити багато щедрих Божих ласк для себе і своїх родин. Як відомо з передань, які дійшли до нас, багато людей, які прибігали під покров Ісуса Христа, ревно молилися перед чудотворною іконою Христа-Спасителя. Вони були вислухані і оздоровлені з тяжких недуг. Це зафіксовано в архівних документах, які є у храмі.

Звідки ж потрапила ця рідкісна, старовинна ікона Спасителя у Туринку? Історія її така.

У с. Старі Стрілища на Жидачівщині неподалік від лісу колись в давнину стояв монастир отців Василіян. В невеличкій церковці знаходилась стара прекрасна ікона Спасителя. Невідомо хто малював цю ікону і хто передав її в монастир. Перед цією іконою впродовж багатьох років жертвеннно молились монахи.

Коли монастир знесли, тодішній ігумен Варлаам Савицький забрав її, носив з собою, а потім подаруваав своєму родичу Іванові Осторожкові. Там ця ікона переховувалась багато років. Одного разу люди, які при-

йшли до хати, побачили в кімнаті якесь сяйво, яке походило від ікони. Придивившись вони побачили, що над головою Спасителя мерехтіли маленькі срібні зірочки. Тоді, за порадою стрілиського пароха, ікону було перенесено до церкви. Сяйво на іконі продовжувало з'являтись. Вістки про це чудо передавались з краю в край. Про незвичайні властивості ікони дізнався і о. Олексій П'ясецький – один із перших парохів храму в Туринці. Він був дуже хворий, почав молитись до ікони Спасителя. Тоді ж дав обітницю, що коли видоровіє, то перенесе ікону до Туринки. Дану обітницю він згодом виконав. Про це збереглись записи в архівних документах.

Величаво і урочисто переносили ікону 2 липня 1766 року. Її прикрасили квітами і стрічками. Від Жовкви до Туринки почергово несли цю святиню священики. Помістили перед престолом у храмі. Тоді ж розпочались чотириденні місії, які проводив парох церкви св. Трійці (стара дерев'яна церква у Жовкві, нині пам'ятка архітектури), тодішній декан Жовківщини о. Гавриїл Бережницький.

Ікона Спасителя намальована ще в давнину, мабуть у XV-XVI ст., прикрашена срібною одежею, з позолоченими квітами. З-під дорогої одежі видно лише обличчя Ісуса Христа і руки. Над іконою висять дві великі срібні вотиви – квадратна і у вигляді серця, по обидвох боках є більше вот, які свідчать про великі дари і жертви на церкву за отримані ласки. Серед них є вотиви Митрополита Льва Шептицького, о. О. П'ясецького, отців Домініканів з Жовкви та ін.

Про чудотворну ікону слава донеслась аж до Риму. Папа Климентій XIV дав дозвіл проводити там шість відпустів, зокрема, на свята Пресвятої Євхаристії, Успіння Пресвятої Богородиці, Воздвиження Чесного Хреста та ін. Згодом о. П'ясецький, парох храму в с. Туринка, привіз з Риму частичку святого хреста, на якому було розп'ято Ісуса Христа. Її було вміщено в гарно оздоблений срібний хрест. 13 жовтня 1774 р. цей хрест привезли до Кам'янки-Лапника. А звідти урочистою процесією несли до Туринки. На знак перенесення цього хреста, біля церкви поставили кам'яний хрест з нішею, де встановили реліквіяр Хреста Господнього, на якому був розп'ятий Спаситель і відправляли Богослуження. Цей пам'ятний срібний хрест і тепер зберігається в церкві, стоїть на престолі.

Дерев'яна церква в Туринці була дуже стара, тому о. О. П'ясецький власним коштом почав будувати нову кам'яну церкву, але не довершив, бо помер в 1799 р. Його з почестями поховали біля церкви. Недовершений храм почав руйнуватись, заростати травою. Лише в 1837 р. власник Туринки, ректор Львівського університету професор Петро Кравснекер добудував церкву і встановив купол та хрест. На празник Воздвиження Чесного Хреста відслужена перша Свята

Літургія в новому храмі, де засяяла у всій красі і величі чудотворна ікона Спасителя.

На великі празники прибували до Туринки з різних теренів Галичини прочани, аби помолитись перед чудотворною іконою Спасителя, подякувати за ласки. Багато людей, які мали живу віру і щиро молились, оздоровлювались з важких недуг. Їхні свідчення під присягою записувались в спеціальну книгу. Книга збереглась до сьогоднішніх днів, переховувалась в роки переслідування Церкви в побожних родинах, зокрема у родині Джугалів з Червонограду, і згодом знову була передана до храму. Там зафіксовано понад 90 чуд. Ось деякі з них. Анна Яворовська з Сопошина втратила надію на життя своєї дочки Софії. Вона в 1772 р. привозить її у Туринку на це святе місце, майже вмираючу, щиро молиться, благає оздоровити її. Ісус вислухав її молитви і повернув дівчині здоров'я. Таких подяк за вислухані молитви в книзі десятки. Одні відчули полегшення долі, інші – оздоровились з важких недуг.

В 1771 р. до греко-католицького священика о. П'ясецького прибув здалека один чоловік, який був великим грішником. Він нічого не знав про Туринку та чудотворну ікону Ісуса Христа. Одного разу у сні йому з'явився Спаситель і сказав: "Йди до Туринки, висповідайся і матимеш прощення гріхів". Він так і зробив, знову навернувся до Бога.

18 серпня 1771 р. описується така історія. Дві Христові обручниці монастиря сестер Домініканок у Жовкві захворіли під час епідемії чуми. Життя їх було на грані смерті. Несподівано с. Терезі Вісьнєвській приснився сон, де почула слова: "Жертвуйся Туринському Ісусові і станеш здоровою". Вона почала роздумувати над цим, якою є ця ікона. І знову у сні почула слова: "Не турбуйся, вийде священик і відслонить образ". Після цього дійсно виявилось, що саме так виглядає ця ікона Спасителя, якою бачила у сні.

Подібний сон в цей час мав о. Жолендський – сповідник монастиря о. Домініканів з Жовкви, в якому почув настанову Господа, щоб сестри поручились чудотворному образу Спасителя в Туринці. Вони так і зробили, хвороба минула і їм знову повернулось здоров'я. Вони поїхали в Туринку і дякували Ісусові за ласки оздоровлення.

З того часу минуло багато літ. Приходили до храму нові покоління людей, заносили щирі молитви до Господа, випрошуючи необхідних ласк. Може не всі отримані ласки та чуда записувались в книзі, але вони є безперечно і в нинішній час.

Тепер парохом церкви св. Параскеви в Туринці є о. Михайло Кормило. Він є також отцем-деканом Жовківським.

За давнім звичаєм у дні великих свят, під час Святої Літургії, відкривається чудотворна ікона Спасителя. Бережуть тут реліквію – срібний хрест з частичкою дерева, на якому був розп'ятий Ісус Христос. Завдяки жертвенній праці о. Михайла у церкві завжди людно. Приходять люди з своїми радощами, турбо-

На світлині: парох с. Туринки о. Михайло Кормило разом з дітьми, які вперше прийняли до своїх сердець Євхаристійного Христа

тами, щоб помолитись і відчути в душі Божий мир і любов.

Радіє священик, що все більше молоді приходить до церкви. Тут створено вівтарну дружину для хлопчиків, які прислуговують у церкві, діє недільна школа в приміщенні старої плебанії для дітей різного віку і молоді. Допомагають у праці з молоддю, дітьми катехити п. їмость Анна та п. Ігор Сава, вчителька християнської етики п. Оксана Грещак. Спільно з парафіянами проводилися прощі до Крехова, Зарваниці. Радує присутніх своїм співом і гарний церковний хор, куди входить багато інтелігенції села. У їх виконанні гарно звучить чудова пісня про чудотворну ікону Спасителя в Туринці. На честь Великого ювілею – 2000-ліття Різдва Христового за старанням отця-пароха споруджується при в'їзді в село Туринка нова каплиця. В цьому є відчутна допомога спонсора – підприємця Євгена Басилиги. Чимало хороших задумів є ще в о. Михайла Кормила. Радіє, що оновлюються духовно душі людей, що нові покоління людей серцем прославляють Бога. Хай за все буде слава Господеві.

Віриться, що за Божим Провидінням с. Туринка стане великим відпустовим місцем, що все більше людей приходитимуть сюди, щоб помолитись перед чудотворною іконою Спасителя, а Ісус обдарує всіх ласками, благословить весь наш народ, нашу Україну.

Тож бережімо у серцях віру, бережімо наші святині, чудові відпустові місця і зуміймо передати їх для прийдешніх поколінь.

Ольга КРАК

СИЛА МОЛИТВИ

Ця подія сталася у середній школі № 40 м. Львова, в якій за благословенням тодішнього пароха церкви св. Онуфрія о. Йосифа Будая, ЧСВВ, було започатковано навчання дітей основам християнської моралі.

Одного разу, коли вчителька-катехитка прийшла на урок, то побачила, що учні дуже стурбовані, ведуть себе неспокійно. На запитання вчительки: "Що сталося?" – діти, перебиваючи один одного, розповіли, що п. Стефанія К. (учителька молодших класів цієї школи) перенесла операцію на серце і зараз знаходиться в лікарні у тяжкому стані... Тоді вчителька-катехитка почала заспокоювати дітей і запросила всіх у класі до спільної молитви, щоб Господь Бог допоміг п. Стефанії К. одужати, щоби вона знову повернулася до школи, до дітей, які її дуже любили і поважали. Діти щиро молилися...

А на перерві в учительській кімнаті зібралися викладачі і радилися: "Що робити, де шукати порятунку?" Адже лікарі сказали рідним, що зробили все, що було в їхніх силах. Більше нічим допомогти не можуть, хіба що сам Господь Бог допоможе цій тяжко хворій жінці...

Отже, вся надія на Божу поміч. Учителі вирішили делегувати кількох осіб від школи до церкви св. Онуфрія і просити о. Йосифа, як духовного опікуна школи, відвідати хвору. Коли о. Йосиф, ЧСВВ довідався, що сталося (а було це зранку, відразу після Служби Божої), то не гаючи ні хвилинки часу, поїхав з учителями до лікарні.

Біля палати в лікарні сиділи заплакані родичі – хвора лежала непритомна, пульс був дуже слабкий... Отець Йосиф, ЧСВВ попросив усіх вийти з палати і почав молитися... Молитва тривала довго. Коли о. Йосиф вийшов з палати, обличчя його було дуже бліде, виглядав стомленим... Погляди присутніх були прикуті до постаті священика.

– Ну як там? – приглушено вирвалося в когось із присутніх.

– Буде жити, – ніби видихнув з грудей священик.

Усі полегшено зітхнули. Ще одну добу пролежала п. Стефанія непритомна. Біля її ліжка постійно хтось чергував. Нарешті хвора почала приходити до пам'яті. Найперші слова, які прошепотіли її уста:

– Хто ця добра душа, що розмовляла з моєю душею? – і, отримавши відповідь, щасливо усміхнулася.

Минали дні... Стан здоров'я п. Стефанії поліпшувався. А в школі щоденно перед уроками діти молилися за свою учительку і дякували Господеві за її, на мою думку, чудесне оздоровлення. Через деякий час п. Стефанія залишила лікарняне ліжко, повернулася додому, але на все життя в неї залишився спомин про розмову двох душ – лагідної, молитовної і терплячої та змученої недугою. Вона вдячна Господеві, що у тяжкі хвилини недуги Господь послав до неї свого слугу – о. Йосифа, ЧСВВ.

Надія ГРИВНАК

ІСУС ЗАВЖДИ ПОРЯД

На світі є багато притч, легенд
І кожна з них по-своєму чарівна,
Та лиш одна не йде мені з душі –
Вона єдина, неповторна, дивна...

"На цій землі жив чоловік один,
Були і злети, й радощі, й падіння,
Як в кожної людини серед нас,
Своя любов є і своє терпіння.

Пройшли роки... І, залишивши світ,
Він відійшов назавжди в небуття,
Та в серці мав єдиний заповіт:
"Хоч раз поглянуть на своє життя".

Що ж бачить він? Ведуть людські сліди
По тих стежках, де на землі ходив він,
А поруч з ним іще чиїсь сліди.
– Яка ж той самий шлях пройшла людина?

"Ні... не людина, – відказав Господь, –
То я увесь цей час ішов з Тобою,
Оберігав від лиха і негод
І помагав завжди тобі у горю".

– Чому ж в найважчі у житті хвилини
Я бачу тут лише одні сліди?
Невже мене тоді ГОСПОДЬ ПОКИНУВ?
Невже мені прийшлось одному йти?

– Ні! В ті найважчі у житті хвилини,
Щоб цей тернистий подолати шлях,
Навіть на мить тебе я не покинув:
Я ніс Тебе, людино, на руках!

Галина БРЕСЛАВСЬКА,
с. Кропивник на Івано-Франківщині

ЗМІЙ СВ. ЮРІЯ

Ось я весь: з шоломом на голові, зі списом в одній руці і вуздечкою в іншій. Ще коли я був дитиною, мої друзі заздрісно говорили: "Юрій є дуже хоробрий".

Мої батьки були багатими землевласниками: багато слуг, багато землі. Моя мама була добра – не знаходжу кращого слова, яким би міг все висловити. У 20 років залишився я сиротою. Тоді зголосився до війська і, завдяки хоробрості та здібностям, пройшов шлях від звичайного солдата до капітана в легіонах імператора Діоклетіяна.

– Юрій є наймолодший, найхоробріший і найвродливіший капітан! – говорив імператор, коли мені виявляв особливу прихильність.

Діоклетіян видав декрет про переслідування християн. Я не міг цього стерпіти. Скинув військову форму і в одежі убогих виступив проти імператора, який не знав, що я християнин. Докоряв йому в очі за несправедливі і жорстокі вчинки.

– Християнство не вимагає влади, ані сили, тільки рівності і братерської любові. Ніхто не є нічиїм рабом.

Імператор нічого не міг відповісти, тільки гаркнув з усієї сили:

– Зараз ти отримаєш своє!

Мене кинули до в'язниці, бичували, били великим каменем, мовби просо в ступі. Припняли до колеса з залізними шпилями, топили в ямі гашеного вапна.

– Що з Юрієм?

– Ще живий і далі любить свого Бога.

Повторили всі тортури і я витерпів їх без стогонів.

– Юрій є дуже хоробрий...

Взули мене у розжарені залізні сандалі, напоїли отрутою. Не могли більше придумати якоїсь іншої тортури. Тоді хтось з мучителів нетерпляче схопив меча і відрубав мені голову.

А змій?

Св. Юрій – мученик і змій ніби нероздільні. Тільки це не правдива історія, а всього-навсього легенда. Відкрий будь-яку енциклопедію на слові "змій": *"Ви-*

думане чудовиськo у фольклорі багатьох народів. Зображається у вигляді величезного плазуна з чотирма ногами, двома крилами, однією або більше головами. Дихає вогнем через ніздрі і є дуже жорстокий і ненажерливий".

А ось і та легенда. Сталось це в одному ліванському місті, що його один змій тримав у страху. Вимагав щодня дві вівці до столу і нічого жителі міста не могли вдіяти, лише мусіли виконувати його забаганку. Коли забракло овець, мусіли йому давати до столу якусь іншу тварину, а разом з нею і одну людину, яку жителі міста вибирали з-поміж себе жеребкуванням. І от одного разу жереб випав на принцесу. У ту мить, коли принцеса пішла назустріч змієві, щоб він її пожер, я приїхав до міста. Коли почув, що сталося, поспішив верхи назустріч змієві, зупинив його, забив списа йому в ніздрі. А принцеса тим часом обмотала шию змія своїм поясом. Відтак притягнув його на центральний міський майдан. Всі жителі зі страху повтікали, очолювані царем, який біг перший, бо так прийнято, що цар мусить завжди бути на чолі свого народу.

– Не тікайте! Поверніться! – гукав я людям. – Погляньте, я подолав змія. Більше він не буде напастувати. Чуєте, поверніться.

Коли на майдані зібрався великий натовп, почав я їм говорити про віру в Ісуса Христа. Без Нього немає спасіння. Господь мене надихав такими переконливими словами, що всі охрестилися, починаючи від царя. Тоді я вхопив шаблю і одним ударом відрубав голову змієві. Народ, збожеволівши від радості, закопав змія. Зрозуміло, що цар і тоді був на чолі свого народу.

Кожен з вас в глибині свого єства носить змія: злі пристрасті. Не очікуйте дня своєї смерті, щоб його вбити.

Переклад з хорватської мови
бр. Корнилія ЯРЕМАКА, ЧСВВ

ЗІ СВЯТИМИ УПОКОЙ, ГОСПОДИ

8 липня 2000 року відійшов до вічності отець Василіянин Американської Провінції о. Юліан (Яків) Катрій, ЧСВВ на 89-му році життя, 67-му чернечого покликання, 60-му священичого служіння. Він був автором книг: "Господи, навчи нас молитися", "Пізнай свій обряд", "Божі заповіді", які користуються популярністю серед духовенства і вірних в Україні і на поселеннях.

Вічна йому пам'ять!

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український
католицький
часопис

Заснований у 1897 році
Засновники - Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво
ЛВ-№109 від 9.03.1994

Головний редактор
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Дам'ян БОГУН, ЧСВВ,
о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
бр. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Літературний редактор
Ольга Крак
Коректура *Ігоря Скленара*
Комп'ютерна верстка
Ольги Кузьмич

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський
монастир ОО. Василіян
тел. 72-95-69
e-mail: misioner@mail.lviv.ua

Підписано до друку 25.08.2000 р.
Формат 70x100 1/16. Друк
офсетний. Папір друк. № 1. Умов.
друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб.
5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам. 523

Ціна договірна

Віддруковано з готових
діапозитивів у Жовківській
друкарні видавництва Отців
Василіян «Місіонер».
80300, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2000.

ЗМІСТ

Слово редактора 225
Намір Апостольства молитви на вересень . 226
Намір Апостольства молитви на жовтень . 228
К'яра Любіх
"Слово життя" 229
Генеральна капітула Отців Василіян
у Римі 231
Отці Василіяни зустрілися з Папою 232
Про роботу Синоду єпископів УГКЦ 233
90 років о. Дмитру Блажейовському 234
Василь Головатий
На прощі у Зарваниці 235
Проща у Жовкву 237
Марія Денис
Ювілей в Улашківцях 238
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Світський інститут Катехиток
Серця Ісусового 239
Новоєреї Василіянського Чину 240
Андрій Бідюк
Новий храм у селі Вихопні 241
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Святкування Великого ювілею у м. Бар ... 242
Серцем славимо Ісуса 244
о. Рафаїл Стефурак, ЧСВВ
Хресту Твоєму поклоняємось, Владико 245
Роман Каспришин
Село Мшана – осередок релігійної
і національної свідомості 246
Ольга Крак
Чудотворна ікона Ісуса Христа
в Туринці 248
Надія Гривнак
Сила молитви 252
Галина Бреславська
Ісус завжди поряд 253
Змій св. Юрія 254
Зі святими упокой, Господи 255

На обкладинці: Коронування Пресвятої Богородиці *(автор Володимир Свідерський)*

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

Чайнворд «ЛЬВІВ»

(замість трьох крапок слід вставити слово)

1. Назва одного з львівських видавництв.

2. Редактор "Місіонаря Пресвятого Ісусового Серця" у 1930 році.

3. "Олена" – М. Шашкевича.

4. Одна з перших книг відомого друкаря І. Федорова.

5. Печиво "Княжий ...".

6. Львівське швейне підприємство.

7. Назва вистави, приуроченої 135-літтю від дня народження Митрополита Андрея Шептицького.

Склала Леся ШТИКАЛО, м.Львів

Відповіді на кросворд «Географічний», опублікований у №7-8 за 2000 рік:

По горизонталі: 5. Крехів. 6. Моршин. 7. Капрі. 8. Вісла. 10. Олена. 14. Слива. 16. Павло. 17. Лавра. 18. Європа. 19. Тайфун. *По вертикалі:* 1. Греція. 2. Річка. 3. Токіо. 4. Липень. 9. Львів. 11. Литва. 12. Єлгава.13. Глобус. 15. Альпи. 16. Палац.

Вшанування Пресвятої Богородиці займає значне місце в житті Вселенської і нашої помісної Церкви. 21 вересня християни України святкують празник Різдва Божої Матері і мають нагоду вшанувати її нашими змістовними Богослуженнями:

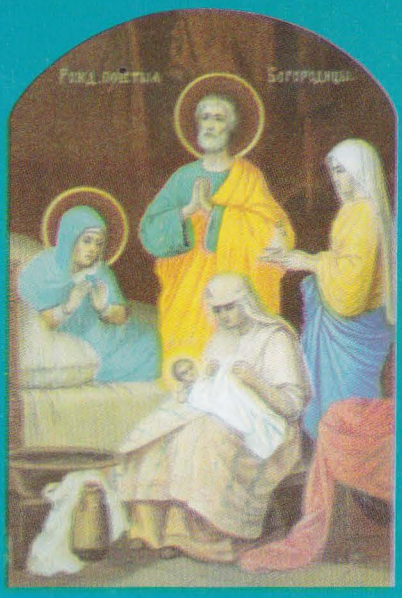

НА ВЕЧІРНІ

Стихири на «Господи, взиваю я»

У цей Господній день радійте, люди! Бо появилася світла палата і книга Слова життя і народилася та, що є брамою до Сходу, яка чекає на вхід великого Святителя. Вона єдина, що на спасіння душ наших вводить єдиного Христа у вселенну.

Стихири на стиховні

(г. 4): Всесвітня радість засяяла нам від праведних Йоакима й Анни – всехвальна Діва. Вона задля превеликої чистоти стала живим Божим храмом та її єдину визнаємо справжньою Богородицею. Її молитвами, Христе Боже, зішли світові мир і душам нашим велику милість.

Стих: Слухай, дочко, і споглянь, і прихили вухо твоє.

Згідно із сповіщенням ангела, сьогодні від праведних Йоакима й Анни народився пречистий плід: Діва – небо й Божий престол та кивот чистоти, що всьому світові сповіщає радість. Захиснице нашого життя! Звільнення від прокляття й подателько благословення! У день твого народження, Богозванна Діво, вимоли всьому світові мир і душам нашим велику милість.

НА УТРЕНІ

Канон, пісня 9

Заспів: Величай, душе моя, преславне народження Божої Матері.

Ірмос: Тебе, що несказанно воплотила Світло, яке засяяло раніше Сонця – Бога, що в тілі до нас прийшов з дівочого лона, – Благословенна, Всечиста Богородице, величаємо.

Стих: Пресвята Богородице, спаси нас.

Бог, що непокірливим людям виточив із каменя воду, з неплідного лона дарує смиренним народам плід на нашу радість – тебе, пречиста Богомати, яку ми постійно величаємо.

Стих: Пресвята Богородице, спаси нас.

Як міст до Творця величаємо тебе, Богородице, що змінила первісний суворий засуд, і спричинилась до виправдання праматері та приєднання до Бога людського роду.

(«Молитвослов», Рим-Торонто, 1990)